

g[:d3i:]

11. číslo

ÚVODNÍK

Venku se na nás usmívá jarní sluníčko, v trávě vykukuje první pestrobarevné kvítí a zimní kabáty a bundy mizí hluboko ve skříňkách. Bílá pokrývka roztála jak mrknutím oka, tuhé mrazy vzaly za své a paní zima za sebou zavírá vrátka. I přes všechny tyto skutečnosti držíte v rukou další číslo G, ve kterém zima ještě neskončila, ba naopak je zde v plném proudu. A proto nebojíte-li se omrzlin, račte číst prosím dál!

REDAKCE

REDAKTOŘI

Karin Shumlyanska, Hanča Martínková,
Marie Zlamalová, Veronika Snášelová, Iveta
Zdařilová, Vojtěch Cina, Karolína Letochová,
Helča Pospíšilová, Beáta Puškarová, Anna
Bartoňková

GRAFIKA, SAZBA

Vojtěch Cina

KOREKTURY

Renata Zavadilová

TISK

Jaroslav Zavadil

MAIL PRO NÁPADY, ČLÁNKY A DOTAZY

redakce.g@seznam.cz

ROBSAH

2 KDO JE ALEŠ ZIMA?

3 TANEČNÍ

4 LYŽÁK

6 FOTKY ZIMY

7 KRONIKA SKLEPA O2

**9 ROZHOVOR S MÍROU
KOČÍM**

11 ŠKOLNÍ UNIFORMY

12 ERASMUS+

13 ROZHOVOR S PÍ. TICHOU

14 MATURITNÍ ROČNÍK

„KDO JE SAKRA ALEŠ ZIMA?!“

Známě to asi všichni, v tělocviku je nuda, a tak vám začne váš profesor vyprávět historky z dětství, poučky, „vtipné“ příběhy z minulých hodin tělesné výchovy... v obvyklých storkách jsme ale zaslechly něco, co nás opravdu zaujalo: „Já jsem slavný hokejista, mě zná každý!“ To nás velice překvapilo a po chvíli uvažování, zda je to lež, pravda, nebo výplod tělocvikářovy fantazie, jsme se rozhodly udělat anketu mezi občany České republiky. Chodily jsme po ulicích Šternberka a Olomouce a tázaly se náhodných kolemjdoucích různého povolání, věku i pohlaví, zda ví, kdo je to ten světoznámý Aleš Win... teda Zima.

Vše začalo v osm hodin večer, kdy jsme oslovily mile vyhlížející paní s taškou v ruce. Po tom, co nám odpověděla „Kdo je to sakra Aleš Zima?“ jsme jí stručně vysvětlily, kdo je sakra Aleš Zima! a ona svou odpověď zdůvodnila tím, že asi málo sleduje hokej. My to však rozhodně nevzdaly a další den se vydaly do prostorných chodeb nákupního centra Šantovka, kde jsme uprostřed povánočních výprodejů zastavovaly horečně nakupující shopaholiky a ptaly se jich na našeho tělocvikáře. Většina musela chvíli přemýšlet, než jim došlo, že Zima je vlastně jeho příjmení, ne stav počasí venku, každopádně všichni se shodli na jednom: nikoho se jménem Aleš Zima prostě neznají. Celou situaci zachránila studentka Tereška (14 let, hnědé vlasy, brýle, bezlepková dieta, nezadaná), která nám konečně odpověděla naše očekávané ANO (dodala ještě „To je ten, co pořád nosí Adidas, ne?“).

Výsledek naší ankety tedy je:

98% dotázaných neví, kdo je to Aleš Zima, 2% lidí to ví a na naši kontrolní otázku: „Večeří v Tesco, nebo Globusu?“ odpověděli správně.

Nic v tomto článku nemělo vyznít jako urážka, myslíme, že si všichni váží toho, že máme na škole tak úžasného tělocvikáře, jako je právě Michal. Chci říct Aleš.

Taneční

Je zvykem, že alespon většina sextánů a druháků se zapíší do tanečních hodin. Není to jen zvyk, je to tradice.

Někteří po skončení odpadnou a taneční kroky nebudou chtít už nikdy v životě zopakovat, to je první skupina.

Druhá skupina je ráda, že umí, co umí, a občas to též využijí, když se rozhodnou strávit nudny večer v píšerně úplně robě a s celovečerních nuceným smichem.

Třetí skupina, je pár naivních jedinců, co si mysleli, že si vedli dobře každý středecni večer, když se krůček po krůčku učili jednoduché figury základních tanců, a nakonec každou neděli nebo úterý večer další tři měsíce absolvují tzv. pokračovačky.

Mezi ty blazny patřím i já.

Zprvu mi to přišlo jako skvělý nápad.

Nevypadnu z rytmu a budu něco dělat, navíc budu moc machrovat na plesech. Říkala jsem si.

Znělo to tak jednoduše.

První lekce nebyla nijak náročná, jenom jsme opakovali a něco málo rozšířili. Ale už tehdy mezi námi, co jsme to dělali prvně, byli i takoví, kteří dělali figury minimálně ze stří-

brného stupně těchto pokračovacích kurzů (což je úroveň, které dosáhneme až po třetím měsíci v pokračovačkách).

Tyto páry ale nedávaly prostor nám, těm, co si zaplatili kurzy, aby se naučili něco nového, ne slepě vráželi do každého, kdo jim zkřížil cestu.

Navíc jsme byli první lekci v malinkém U-klubu, takže kyslík v místnosti dosel po par minutách, a než se rozhodli zapnout klimatizaci, bylo mnohým mdlo.

Další lekce už měly probíhat ve Slovanském domě, což byl v mých představách nádherný obrovský sál s mnoha okny.

Představy se ale nestaly skutečností.

Sál sice byl velký, tedy větší jak ten minulý, ale parkety klouzaly a okna mi do hledáčku nepadla, ano, protože tam žádná nebyla, a jediný prostor, kde se člověk mohl po půlhodině nadechnout, byl metr před otevřenými dveřmi, kde se jak zářakem vytvořil průvan.

Po dvou lekcích nám nepřišly nové choreografie tak těžké, teda, zvykli jsme si na tempo a kroky už se též víc zažily.

Dokud jsme nevynechali.

Pitomá nemoc nám nedovolila se zúčastnit jediné lekce,

což nás srazilo na kolena. Za ty pouhé dvě hodinky času se zvládli naučit zcela nový tanec a rozšířit snad čtyři další.

V další lekci jsme se pokusili skluz dohnat, ale potom jsme vynechali ještě jednou, což nám definitivně zabránilo vstát z židle jakoukoli další hodinu.

Náplní těch dalších bylo jen sezení na židli a klení. Když jsme viděli, že ostatní dělají něco nám povědomého, zkusili jsme se začlenit, ale po asi deseti vteřinách jsme si uvědomili, že akorát brzdlíme ostatní a sebe jen víc matem.

S kariérou tanečnice jsem se rozloučila už po pěti uběhlých minutách v kole.

Ovšem ta radost, kterou jsem cítila, když jsme udělali jakýkoliv správný krok, byť jen jeden nebo když jsme se chytli rytmu, byla z mé strany nepřekonatelná. Koutky úst mi hned vyskočily a já se usmívala, i když jen chvíli.

Takže si děti dobře rozmyslete, jestli do toho jít, nebo ne.

Není to tak lehké, jak můžou dávní absolventi zlatého stupně říkat.

Kari

LYŽÁK

2017

II. A, 1.A, Kvinta

KVINTA + PRVÁCI:

Od pondělí 13. 2. do soboty 18. 2. proběhl lyžařský výcvik zkušených i nezkušených sjezdářů. Nebudu zde popisovat skutečnosti, které jsou pro každý lyžák stejné, takže pokud vás to zajímá, podívejte se do šestého čísla, kde je krásně popsán loňský lyžařský kurz. Letos to bylo víceméně totožné až na pár výjimek...

Počasí a sníh

Sněhové podmínky byly takřka excelentní, sněhu bylo všude mnoho a do toho pořádně hrálo slunko, takže většina z nás neměla oblečení mokré zvnějšku, nýbrž zevnitř od vlastního potu. Přestože byl sníh technický, lyžovalo se vcelku dobře, vyjma jednoho svahu a zejména vleku na něm umístěném – to však rozeberu později.

Ubytování a strava

Hned po příjezdu jsme se dozvěděli fakt, že pokoje ještě nejsou všechny uklizené, a proto jsme na uklizení čekali nejdříve venku, pak na chodbě a pak na pokojích našich spolužáků a kamarádů. Nevím, jak dlouho jsme čekali, ale připadalo mi to, jako by to trvalo celé věky. Oběd byl vydatný a chutný, nicméně majorita z nás si všimla politováníhodného faktu a tím byl čaj. Spoustě studentům dělalo problém si čaje jen lknout, natož s ním doplňovat veškerý pitný režim po dobu šesti dnů. Voda z potrubí připomínala chutí spíš Těšíkovskou kyselku nežli pitnou vodu. Tímto se nechci kyselky dotknout, ale ta se také pít nedá.

SEKUNDA A:

Gymnazisté II. A na deštivém lyžařském kurzu V únoru 2017 se naše třída II. A zúčastnila lyžařského kurzu v Karlově pod Pradědem. Byli jsme ubytováni v horském hotelu „Kamzík“. Hned první den, jak jsme dorazili autobusem na místo, jsme se šli ubytovat a odpoledne už se vyráželo na svah. Nejprve samozřejmě proběhlo rozdělení do tří skupin podle lyžařské výkonnosti a zkušeností. Jak jsme byli rozdělení, využili jsme dobrého počasí a celé odpoledne jsme lyžovali. Další dny nám počasí příliš nepřálo, většinou mrholilo a byla i mlha nebo foukal vítr. I přes nepřízeň počasí jsme

Zranění

Nejméně závažnou, ale hojně se vyskytující komplikací byly poškozené a popraskané rty způsobené suchým vzduchem, mrazem a zanedbaným pitným režimem. Jeden ze studentů kvinty A měl potíže s bolavým předloktím a zápěstím na pravé ruce, prý ho moc namáhal. Od lékaře obdržel stahovací obvaz, který problém vyřešil.

A to nejbrutálnější zranění celého kurzu se stalo na svahu Kazmarka. V době nehody byla sjezdovka namrzlá a svah na území vleku byl tvořen pouze ledem. Jízda nahoru byla proto nebezpečnější než dolů. Přibližně v polovině jízdy nahoru se jedné prvačce vyplo bezpečnostní vázání u jedné z lyží. Já u nehody nebyl, ale dotyčná osoba si téměř nic nepamatuje a podle jiných očitých svědků po pádu uklouzla na ledu a sklouzla až dolů. Cestou srazila k zemi několik dalších lyžařů držících se úzkostlivě kotvy a utrpěla zranění jedné nohy. Horská služba, učitelé a spousta studentů ochotných pomoci se o ni postarali.

Z mého úhlu pohledu se lyžařský kurz velmi vydařil a chtěl bych poděkovat všem, kteří se o pohodovou atmosféru a zábavu něčím zasloužili.

Vojta

lyžovali a zdokonalovali se v technice. Večer jsme mohli navštívit tělocvičnu nebo hotelový bazén. Velmi jsme se zabavili při hraní společenských her, zejména při pantomimě. Zajímavá byla i procházka do Malé Morávky, kterou jsme navštívili ve středu odpoledne. Do pátku to uteklo jako voda a už jsme opět seděli v autobusu a mířili do Šternberka. Myslím, že jsme si lyžák všichni moc užili a nikdy na něj nezapomeneme!

Emá Vyjídáková

VZPOMÍNKA NA ZIMU
ON-LINE VÝSTAVA FOTEK
LUKÁŠE KOTYZE

KRONIKA SKLEPA O₂

Nedávno se mi do rukou dostala přímo archaická relikvie. A to kronika školního sklepa z přelomu milénia. Donedávna jsem vůbec netušila, že tu je nějaký sklep (kromě toho u skříněk) je. Natožpak aby to bylo **populární místo ke shledávání, popíjení čaje a hraní her**. Bohužel je dnes prožraný plísní jako vyzrálý hermelín.

Dočetla jsem se zde o počátcích **klubovny, čajovny i filmových odpoledních**. Filmové večery jsou jediná památka na původní klub. Už tehdy byl pod záštitou pana **profesora Papi-ci**, což dokazuje i deset let stará fotografie, na které byste ho jistě poznali. Ten člověk někde vyrobil elixír mláďí, jinak nevím, jak je možné, že vypadá stejně jako před dekádou. Tak to má i Will Smith nebo Pharell Williams. Schválně vygooglujte si to. Ale dost k alchymistickým praktikám našeho učitelského sboru. Promítali se filmy jako Pulp Fiction nebo Hledá se Nemo, film mého dětství. Nemo, ne Pulp fiction, pochopitelně. Fun fact: ve filmu Pulp Fiction se poprvé ve filmových dějinách objevil záchod, který zrovna splachuje. Ne, nevím, proč si to pamatuju...

Kniha sestává ze zápisů různých studentů, takzvaných sklep mistrů, a píše se zde o klubových a školních akcích. Mezi přispěvateli mě zaskočila povědomá příjmení. A to je na nemístní prvačku docela klika. Je tu např. pár článků od paní **manželky pana profesora Večerky** - tehdejší student-

ky. Členové Sklepa O₂ se jezdili **seznamovat s jinými kluby do zahraničí** (převážně do Německa a Polska) a po republice. Pořádali také různé herní akce jako twisteriáda, sezení u dračího doupěte či tematické party (vánoční, pololetní, halloweenská,...).

Ale šťastné období školního klubu **skončilo v roce 2010**. Ve sklepě je přirozeně vlhko a ve vlhku se daří plísním.

Profesor Papica na filmové noci
21. 11. 2008

Během renovace byly stěny natřeny barvou, která zabránila veškeré prodyšnosti a vytvořila tak ve sklepě úplnou petriho misku. Od té doby je sklep opět kobkou obývanou přízraky bývalých studentů. Radši tam nechoďte, nedá se tam dýchat a duch podobný Ufňukané Uršule není zrovna dvakrát přátelský.

Anička

Poselství
Budoucím
generacím:

Čajoma
nikdy
nesmí

sklepit !

K začátku roků 2011/2012 je povoz čajomy zakázán.
Čajoma je vyřizována pouze po akci fotbalového... Kechceme
kub potopit. Zahrnuje celý a vrcholíme se.

SKLEP O2 NESMÍ NIKDY

PADNOUT !

MÍRA KOČÍ

ROZHOVOR

Rozhovor s úspěšným studentem našeho gymnázia Miroslavem Kočím, který žil rok v zahraničí, vyhrává soutěže v oblasti IT, podniká a jemuž byla do vínku přidělena neuvěřitelná auditivní paměť. Nečekejte však žádného namyšleného frajírka, místo toho narazíte na milého, skromného a trochu roztěkaného chlapce ve vytahaných džínách a obnošeném tričku.

Co tě přivedlo na myšlenku strávit rok studia v zahraničí?

„Byly to dva hlavní faktory. Inspiraci mi poskytli kamarád, který chtěl v té době vycestovat do Německa, a druhý byl malý stojánek s letáky před kabinetem paní profesorky Burešové.“

Jak na tvé rozhodnutí reagovali přátelé a rodina?

„Přátelé mě vesměs podporovali a rodina také. Už delší dobu tušili, že by mě mohlo napadnout něco takového, takže nebyli ani moc překvapení.“

Proč sis zvolil zrovna Texas?

„No, jako první jsem měl vybraný Nový Zéland, a to jak z finančních důvodů (asi o 1/3 levnější než Amerika) tak i protože mi byl celkově sympatičtější, velkou roli v tom samozřejmě hrála i má obliba v Pánu prstenů. V závěru jsem měl však koupenou letenku do Ameriky. O Nový Zéland je větší zájem, ale rodin, co nabízí ubytování je podstatně méně než v Americe.“

Kde byl úplný začátek tvého pobytu a jaký byl?

„První týden jsem strávil s mnoha dalšími studenty z celého světa v New Yorku, kde jsme se seznámili s tím, co nás následující měsíce bude u rodin čekat. Tady to bylo ještě „lehárko“ ale přímo v rodině to už bylo mnohem těžší. Byl jsem přidělen do malého městečka Archer City (SZ Texasu), kde je obvyklý jižanský texaský přízvuk a s tím jsem měl první dva týdny opravdu problém.“

Jaké nové zkušenosti sis odtamtud přivezl?

„Především tedy širší znalosti jazyka, které bych na škole v ČR určitě nezískal, dále jsem si rozšířil obzory, co se informatiky a robotiky týče, kterým jsem se na tamější škole aktivně věnoval, a nechyběla například ani ochutnávka ze španělštiny. Také jsem měl možnost srovnat dvě úplně odlišné mentality lidí, v Texasu si všichni více pomáhají a jsou méně závistiví než ti v ČR. Za jeden z hlavních činitelů můžeme pokládat náboženství, tamější lidé jsou silně křesťansky založení.“

Udržuješ kontakt s americkou rodinou nebo s přátely?

„S přátely kontakt udržuji, ale s rodinou žádné pravidelné skypování ani chatování neudržuji. Rodiny jsem vlastně v USA vystřídal celkem dvě. První půlrok jsem strávil u rodiny v Archer City a na druhý semestr jsem se přesunul do městečka kousek od Dallasu. Důvod je ten, že jsem původně neplánoval výměnu na rok ale pouze na půl roku. Nakonec se mi tam však natolik zalíbilo, že jsem si požádal o prodloužení a vůbec toho nelituji, navzdory tomu, že se mi studium v ČR prodloužilo ještě o jeden rok.

Slyšela jsem, že podnikáš. Jaké oblasti se věnuješ a proč jsi začal již během studia?

Podnikám v oblasti IT technologií, což zahrnuje ku příkladu tvorbu webových stránek, opravy hardwarů a softwarů nebo poskytuju v této oblasti osobní konzultace nováčkům, zkrátka vystupuju jako IT poradce. K podnikání během studia jsem načerpal inspiraci na svém pobytu v zahraničí, kde je úplně běžné, že teenageři od 14, 15 let si shánějí dlouhodobé brigády, aby se osamostatnili a vydobyli si nějakou tu nezávislost.

Kdy tě začala přitahovat technika a co tě na ní baví?

Přitahovat mě začala už v raném věku, první začátky můžu datovat pravděpodobně od svých 4 let, kdy jsem rozšrouboval budík a vestavěl si ho do své stavebnice nebo když jsem si ve svých devíti letech sestrojil pomocí motorku od vláčku provizorní vrtačku, kterou jsem vzápětí použil na demolici svého zbrusu nového stolu, v rodičích se tehdy mísila něco jako pýcha a hrdost s pokusem dát mi jednu z prava zleva. Nejvíce mě na tom baví ta kreativita, můžu se pouštět do věcí, které ještě nikdo neobjevil nebo nevyzkoušel, pořád samé experimentování a bádání.

Kam zamíříš po maturitě a jaké jsou tvé plány do budoucna?

Příští rok si samozřejmě představuji na vysoké škole, pravděpodobně na VUT v Brně na fakultě IT. V tu dobu si hodlám dát s podnikáním na nějaký čas pauzu, pak uvidím, jak to půjde skloubit s přednáškami, zkouškovým obdobím a celkově studentským životem. Kdyby se mi však dařilo, hodlám v podnikání pokračovat a rozšířit svou společnost o pár dalších brigádníků.

Maja

Školní uniformy

Školní uniformy-ano, nebo ne? Často omílaná otázka, v České republice na ni ale stále většina studentů, rodičů i politiků odpovídá rezolutní NE. Jak je ale možné, že to, co je ve Velké Británii nebo USA naprostou normou, nám tady v ČR vyvolává tolik diskuzí, které většinou končí s otazníkem na konci? I když se naši generace tady na Gymnáziu Šternberk uniformy ještě asi nedotknou, tak jsme se rozhodly zjistit, co si o tomto zvyku zahraničních škol myslí naši studenti a jestli by o něco takového vlastně naše škola stála.

62 studentů - **NE**

- nemáme možnost originality, odlišnosti
- vysoká pořizovací cena
- stále to stejné, za chvíli omrzí

42 studentů - **ANO**

- prestiž, odlišnost od žáků ostatních škol
- nepozná se rozdíl mezi chudými a bohatými studenty
- nemusím se ráno rozmýšlet, co si vezmu na sebe

Zatím to tak vypadá, že studenti jsou převážně proti nošení školních uniforem, i když stále zůstává velká část, která by o tuto změnu ve školství stála. O tom, zda se budou na naší škole školní uniformy nosit, nebo ne, si asi nerozhodneme, ale... tak se nechme překvapit.

Erasmus+

Lucembursko, Diekirch, 6.3.-10.3.2017

5.března se ti nejlepší zpěváci z naší školy vydali na cestu do Lucemburska. Naprosto skvěle tam reprezentovali naši školu.

Po náročné skoro 24 hodinové cestě se ubytovali u rodin studentů Lycée de Diekirch a hned druhý den začali pracovat ve skupinách na svých projektech. Jejich úkolem bylo vymyslet nový text ke známým písních. Texty se měli vztahovat na to, co se dělo ve videoklipu. V úterý se pracovalo jen na textech, což bylo únavné a demotivující, nicméně třetí den se začalo s tréninkem zpěvu a to už bylo o poznání zábavnější. Především proto, že zjistili, že

nejsou zase tak dobří zpěváci.

Ve středu večer už museli být jejich nahrávky hotové a ve čtvrtek ráno prezentovali svoji práci veřejně před celou školou. Ti, co nebyli se svým pěveckým výkonem spokojeni, si zkusili zlepšit reputaci alespoň nějakým tanečkem. Úspěšně.

Po veřejném vystoupení a obědu vyrazili na výlet do hlavního města – Lucemburku. Tam objevovali krásy tohoto města, ale protože měli jen omezený čas a počet památek, většinu času strávili v místním parku. Večer odjeli školním autobusem na závěrečný večer strávený se všemi studenty z Belgie, Německa, Lucemburska, Francie a Nizozemska, kteří se účastnili tohoto erasmu. Večer

strávili převážně bowlingem a konverzací se zahraničními studenty, s novými kamarády.

V pátek ráno se všichni už definitivně rozloučili a všichni kromě českých studentů odjeli domů. Naši studenti byli omezeni spojem, který odjížděl až ve 21:30 z Lucemburku, tudíž strávili celý pátek v Lucemburku. A protože měli více času, stihli objevit další krásy tohoto města. Například nákupní centrum, další park, Lidl či výtah s proskleným dnem, kde se některým dělalo mírně nevolno.

Poslední hodiny erasmu strávili na zastávce, kde čekali na zpožděný autobus do Prahy.

Tento erasmus hodnotí skvěle, ale prý byl stejně zářijový u nás nejlepší.

P. PROF. TICHÁ A JEJÍ POVÍDACÍ HODINY

Tentokrát jsme dělaly rozhovor s p. prof. Tichou, oblíbenou profesorkou, blogerkou a milovnicí angličtiny. Zodpověděla nám naše „triky kvesčn“ a tak jsme se dozvěděly zajímavé informace, nejen o jejím dětství a vztahu k jazykům, ale i o práci výchovné poradkyně a nechybí ani moudro na závěr.

Jak vzpomínáte na svá studentská léta?

Já na své studium vzpomínám velmi pozitivně, určitě jsem si toto období hodně užívala, ať už na základní nebo vysoké škole.

A vždy jste chtěla být učitelka?

Ne... tedy ne, že by se mi to přímo příčílo, ale nikdy jsem netoužila po tom, abych někoho učila.

Měla jste ve škole s nějakých předmětů problém? Bavila Vás už tehdy angličtina?

Ano, angličtina mě tehdy nesmírně zajímala a skoro jsem ji zbožňovala, dodnes ji miluji. Vždy mě určitě bavily více ty humanitní předměty, ale ani s těmi přírodovědnými jsem nikdy neměla větší problémy.

Po odmaturování na gymnáziu pro Vás byla jasná volba pedagogická fakulta?

Vlastně ani ne, po maturitě jsem nějak nevěděla „co bych“, chvíli jsem pracovala v novinách nebo restauraci, ale pak jsem se rozhodla, že bych chtěla dosáhnout někam výš. Proto jsem si vystudovala bakaláře na Pedagogické fakultě UP.

...hned potom jste šla učit sem?

Přesně tak. Práce mi tu byla nabídnuta ještě, když jsem byla na vysoké škole, ale učit sem jsem šla až po promo-cích. Pro lidi jako já bylo sehnat si práci poměrně jednoduché, protože angličtinářů bylo velmi málo, takže jsme byli velice žádaní.

Hned po svém nástupu jste ale nebyla metodik prevence?

Ne, to samozřejmě ne, tuto pozici zastávám až od minulého roku, po odchodu p. prof. Mejdrové.

A baví Vás to? Co tato práce vlastně obnáší?

Baví mě to moc, ale přišla jsem k tomu (s nadsázkou) jako slepý k houslím. Musím ještě absolvovat pár kursů, zatím jen čtu knihy s touto tematikou. Mým úkolem je zatím jen zajišťovat besedy a přednášky s odborníky a žáky a exkurze do P-centra. Takže nic „přelomového“.

Řekla byste nám něco na závěr, třeba jako doporučení pro své studenty?

Chtěla bych všem říct, ať si užívají svůj „bezstarostný“ studentský život, naučí se to, co chtějí a hlavně-udělejte to, ještě když jste mladí a máte na to čas. Já si vysokou školu dodělávala ještě ve třiceti letech a v kombinaci s péčí o děti a učitelstvím mi to přineslo zbytečné komplikace.

Kája, Helča

MATURITNÍ ROČNÍK

Není to až tak dávno, co jsem nastoupil do tohoto ústavu jakožto primán. Tehdy mě spíš než nějaká maturita zajímalo, jak si mohla profesorka všimnout mého taháku geniálně napsaného na dlaň, do které jsem sedíce v první lavici dobré dvě minuty nepřetržitě zíral. Ohledně skrýš pro taháky o moc chytřejší nejsem, ale maturita mě tenhle rok dostihla tak jako tak.

Ok, dost sentimentu, pojďme si uvést na pravou míru, čím my maturanti vlastně musíme projít. Nejspíš všichni už slyšeli o akcích, jako je podzimní výlet do Prahy, nebo... no to je vlastně jediná akce, během projektových dnů a vystoupení v kině se totiž maturanti učí a školní výlet taky nemáme. Po Praze začíná nácvik tanečního čísla na maturitní ples, kdy se scházíme už tři měsíce předem o víkendech a po odpolednách, přičemž výsledkem je asi šestiminutové vystoupení. Až doposud člověku připadá, že je to vlastně ročník, jako každý jiný, ale po plesu přichází první problémy. Gymnázium jsme přece brali jako odklad rozhodnutí, kam potom dál na školu, za těch pár let to přece nějak vymyslíme, ne? No, nikdo

z nás vlastně nic nevymyslel. Většina přihlášek na vysoké školy se musí odeslat do konce února, proto první dva měsíce roku zoufale hledáme na internetu, jaké školy že to vůbec existují a kam bych se mohl dostat. Ale nebojte, nakonec si něco vybere každý. Posledních pár měsíců docházka ve třídě značně kolísá (jistě omluvitelné stresem z blížící se zkoušky dospělosti) a příchody studentů nejsou vždy úplně na čas (možno naopak omluvit vzornou domácí přípravou!). No a potom už přichází maturita (známá též jako formalita), při které ukážete, co že vás tu vlastně za těch pár let naučili. Pokud po celou dobu studia svou genialitu patřičně maskujete a tak tak prolézáte, osobně bych doporučil alespoň během maturity maskování zanechat a dovolit i učitelům prozívat, jakého že nadaného studenta to celou dobu podceňovali. Jistě není od věci se i trošku naučit. Hlavní je však nepanikařit, zvládl to už všechny ročníky před námi, zvládne to snad i my a jednou jistě i vy.

Jakub Smyčka

Ve čtvrtek 26. ledna jsme zhlédli divadelní hru Manon Lescaut od Vítězslava Nezvala ,podle románu Abbého Prevosta. Divadelníci k nám přijeli ze Šumperka.

Hlavními postavami jsou Manon, rytíř des Grieux, Duval, Tiberge, přítel rytíře des Grieux

Des Grieux potká krásnou Manon Lescaut, kterou rodiče posílají do kláštera. Na první pohled se do sebe zamilují a rozhodnou se spolu utéct do Paříže. Na chvíli se des Grieux vzdálí a Manon se seznámí s Duvaletm, který jí propůjčí náhrdelník. Jakmile se přestěhuje Manon s des Grieux do Paříže, dále se

stýká s Duvaletm. Des Grieux uvidí s Manon s Duvaletm a rozhodne se vstoupit do semináře.

Manon čeká před kostelem na rytíře a svede jej. Společně se chtějí postavit Duvaletm, a proto jej společně navštíví a rytíř se představí jako Manonin bratr. Duval se dozví od Tibergera , že rytíř není Manonin bratr, a chce je dát oba zatknout. Jim se ale povede utéct a schovávají se na pařížském venkově. Jednoho dne se objeví Duvalův syn, který chce pozvat Manon do opery, aby se omluvil za chování svého otce. Duval mladší změní plány a odvádí Manon k sobě domů. Tiberge

vyláká z bytu mladšího Duvala a ten je zbit podplacenými sluhy. Jakmile se to dozví Duval ,zajme Manon i rytíře. Duval zavolá policii. Jeden z policistů postřelí Manon a ta umírá. Rytíř se poté probodne mečem a také umírá.

Hlavní myšlenkou díla je poukázat na těžkost žít v době, která nesvědčila lásce, na pokrytectví a milostné trápení

Divadelní hra se mi moc líbila , byly tam i vtipné momenty a doporučoval bych ji zhlédnout, pokud jste ještě neviděli.

Veronika Snášelová

Časopis ke stažení nebo čtení on-line:

<http://www.gymst.com/CASOPIS/g11.pdf>

g[:d3i:]
Gymnázium Šternberk